

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **VÍTKOVICE REVMONT a.s.**
sídlem Ruská 2887/101, 706 02 Ostrava - Vítkovice
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem náměstí Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3, 709 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2017 č.j. 2372938/17/3202-50523-801272
ve věci daně z z příjmů právnických osob

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správce daně“), jímž byla žalobci stanovena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013.
2. Žalobce namítl, že platební výměr byl vydán na základě daňové kontroly a žalobce proti němu podal odvolání. Poté, dne 8.6.2017, bylo ukončeno přezkumné jednání v rámci insolvenčního řízení vedeného s žalobcem. Žalobce podal tuto žalobu z procesní opatrnosti, s odkazem na § 243 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), když správcem daně tvrzená pohledávka, resp. platební výměr, není pohledávkou za majetkovou podstatou, proto ukončením přezkumného jednání nabyt právní moci.
3. Žalobce namítl, že daňová kontrola byla zahájena dne 12.8.2014, ale poté byl správce daně nečinný, až dne 3.3.2017 vydal výzvu k doložení rozdílu mezi cenami za nákup aluminiové fólie od dodavatele HERO Store s.r.o. (dále jen „Hero“) oproti cenám, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami. Dále byl žalobci v rozporu s § 88 daňového řádu výsledek kontrolního zjištění pouze zaslán do datové schránky, žalobce s ním tedy nebyl seznámen. Správce daně zároveň stanovil žalobci lhůtu k vyjádření, což je v rozporu s § 88 odst.2 daňového řádu. Žalobce také namítl, že bylo nezákonně rozhodnuto o neprodloužení lhůty k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění. Žalobce podal žádost o prodloužení této lhůty, žádost byla zamítnuta se zcela absurdním odůvodněním, že lhůtu nelze prodloužit s ohledem na § 36 odst. 5 daňového řádu, protože s ní zákon spojuje zánik práva. Původní osmidenní lhůta byla podle žalobce nepřiměřeně krátká, správce daně svým vadným postupem ztížil žalobcovu procesní obranu „závažným způsobem“, když při dostatečné lhůtě by žalobce byl schopen v rámci vyjádření rozebrat § 23 odst.7 písm.b) bod 5 zákona č.586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) i z hlediska jeho východisek, směrnice OECD a dalších soudních rozhodnutí. Žalobce dále namítl, že s ním nebyla zákonně projednána zpráva o daňové kontrole. Žalobcův zástupce byl předvolán k projednání, z důvodu dovolené požádal o jiný termín, správce daně stanovil jiný termín, avšak na den, který „bezprostředně sousedil“ se dnem návratu zástupce z dovolené. Žalobcův zástupce si tak oznámení o novém termínu projednání vyzvedl z datové schránky až po proběhnutí nového termínu. Správce daně poté zaslal zprávu o daňové kontrole do datové schránky žalobcova zástupce s tím, že se žalobce vyhýbá projednání zprávy.
4. K věci samé žalobce namítl, že správcem daně odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) dopadají na jiné skutkové otázky. Rozsudek ze dne 25.9.2014 sp.zn. 7 Afs 39/2014 řešil problematiku fiktivních faktur, v žalobcově případě

však zboží existovalo. Také případy řešené ve věcech sp.zn. 7 Afs 47/2013 a 7 Afs 48/2013 měly diametrálně odlišný skutkový základ – mnohonásobně předražené reklamní spoty. Žalobce dále namítl, že skutečnost, že správce daně „obvinil“ žalobce z účasti na daňovém podvodu na DPH, nemůže mít automaticky za následek doměření daně z příjmů právnických osob. Správce daně by také podle žalobce musel žalobci prokázat úmyslné jednání, což se nestalo. Dále žalobce namítl, že ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění poukazoval na rozsudek NSS sp.zn. 5 Afs 34/2012, a žalovaný se s touto námitkou vypořádal zcela nepřezkoumatelně. Žalobce předkládal správci daně důkazní prostředky k tomu, že se před započítáním obchodování i v jeho průběhu snažil nalézt jiného výrobce fólie (žalobce uvedl výčet v žalobě), avšak správce daně tvrdil, že žalobce nepředložil důkazní prostředky tak, aby se mu podařilo prokázat, že hledal jiného dodavatele – to je podle žalobce v rozporu se spisovým materiálem. Pokud správce daně tvrdil, že převážným důvodem pro vztah žalobce s dodavatelem Hero bylo snížení základu daně, popřel tím daňové řízení ohledně DPH, v němž nařkl žalobce z účasti na daňovém podvodu na DPH. Žalobce dále namítl, že správce daně byl povinen uplatnit stejnou argumentaci o spojených osobách i na vztah žalobce a jeho odběratele a tudíž měl uzavřít, že nadhodnocená byla nejen cena kupní, ale i prodejní, a ve výsledku by tak nedošlo k žádnému dopadu na základ daně.

5. Pokud žalovaný opíral svá zjištění o výrobcích fólie o dožádání u AL Invest Břidličná a.s., divize TAPA Tábor (dále jen „TAPA“) a u společnosti VEPAK s.r.o. (dále jen „VEPAK“), k tomu žalobce namítl, že podle něj se jednalo o výsledky svědků a žalobci tak bylo upřeno právo být přítomen a klást otázky. Navíc svědek K. uvedl, že VEPAK neumí výrobně nakombinovat fólii tak, jak byla specifikována v české verzi technického listu, a dále se podle žalobce vyjadřoval k jiné než žalobcem obchodované fólii. Ohledně cen společnosti Suzhou Star New Material a ESD Product Mafacturrer-Leenol žalobce uvedl, že je třeba připočítat ještě dopravu fólie z přístavu a že by bylo nutné objednat pouze velké množství zboží. Žalovaný se k těmto námitkám vyjádřil jen zcela formalisticky.
6. U jednání žalobce namítl, že daňová kontrola byla zahájena bez použití výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu, v důsledku čehož bylo nezákonně stanoveno penále.
7. Žalovaný ve vyjádření navrhl zastavení řízení s ohledem na insolvenční řízení vedené s žalobcem, případně zamítnutí žaloby, když zopakoval argumentaci uvedenou ve zprávě o daňové kontrole.
8. Krajský soud nejprve zastavil řízení s poukazem na judikaturu NSS k § 140c a násl. zákona č. 182/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), toto rozhodnutí však bylo zrušeno NSS s ohledem na změnu judikatury (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 10.7.2018 č.j. 4 As 149/2017-121).
9. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že s žalobcem byla vedena daňová kontrola na DPH (za zdaňovací období srpna až prosince 2013 zahájena 12.8.2014, za zdaňovací období ledna až dubna 2014 zahájena 19.10.2016), a na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 (zahájena 12.8.2014). V rámci kontrol bylo vyslechnuto množství svědků (za žalobce především Ing. P., Ing. Z., L. S., za Hero M. R.), proběhla dožádání (ohledně

dodavatele žalobcova dodavatele Catharine s.r.o. - dále jen „Catharine“ a žalobcova odběratele Solwent s.r.o. - dále jen „Solwent“, resp. Centera s.r.o. - dále jen „Centera“), správce daně zjišťoval informace k aluminiové fólii, s níž bylo obchodováno. Platební výměr byl vydán na základě zprávy o daňové kontrole, když správce daně dospěl k závěru, že žalobce a jeho dodavatel Hero jsou osoby spojené, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně (§ 23 odst.7 písm.b/ bod 5 ZDP).

11. Nejprve ke vztahu daňového a insolvenčního řízení v této věci. Jak vyplývá z veřejně dostupných informací, s žalobcem je vedeno insolvenční řízení (Krajský soud v Ostravě, sp.zn. KSOS 37 INS 4477/2017), a dne 8.6.2017 bylo ukončeno přezkumné jednání. S ohledem na předmět tohoto daňového řízení tedy nejde ve smyslu § 242 odst.1 daňového řádu o pohledávku za majetkovou podstatou, zároveň jde o pohledávku přihlášenou správcem daně do insolvenčního řízení. V souladu s § 243 odst.2 daňového řádu tak ukončením přezkumného jednání nabylo nepravomocné rozhodnutí v nalézacím řízení týkajícím se pohledávky, která není pohledávkou za majetkovou podstatou, právní moci. Žalobce tedy správně podal žalobu proti pravomocnému platebnímu výměru správce daně, a to v zákonné lhůtě podle § 72 odst.1 s.r.s., počítané od nabytí právní moci platebního výměru (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2017 č.j. 1 Afs 141/2017-34).
12. Pokud jde o zahájení daňové kontroly, z obsahu správních spisů vyplývá, že dne 12.8.2014 byla zahájena souběžně kontrola daně z příjmů právnických osob za rok 2013, a DPH za srpen až prosinec 2013 (později, dne 17.10.2014, byla zahájena ještě kontrola DPH za zdaňovací období května až srpna 2014). Na tento úkon navazovaly další úkony, jejichž výsledky byly využity ve všech daňových kontrolách, např. dne 25.9.2014 to bylo konkrétní podání vysvětlení správci daně ze strany žalobce (Ing. Š. – finanční ředitel, za účasti žalobcova zástupce Ing. K.). Soud má za to, že v daném případě se nejednalo o formální zahájení daňové kontroly ve smyslu judikatury NSS.
13. Pokud jde o seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění, z obsahu správních spisů vyplývá, že tento materiál byl žalobcovu zástupci doručen do datové schránky spolu s výzvou k vyjádření. Důvodem pro zaslání byl rozsah výsledku kontrolního zjištění (25 stran). Podle § 88 odst.2 daňového řádu správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření. Soud k tomu uvádí, že účelem seznámení je to, aby daňový subjekt získal vědomosti o konkrétních zjištěních správce daně, a forma tohoto seznámení není zákonem stanovena. Žalobce v žalobě namítl, že výsledek kontrolního zjištění byl „pouze zaslán do datové schránky“, aniž by uvedl, jak tím byla zkrácena jeho práva, a to za situace, kdy na výsledek kontrolního zjištění reagoval konkrétním vyjádřením. Pokud jde o lhůtu k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, podle § 88 odst.3 daňového řádu platí, že na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění. Podle krajského soudu se jedná o obdobný princip, jaký je zakotven v § 115 odst.2 a odst.4 daňového řádu, tedy při vyjádření odvolatele k dokazování či změně právního názoru v rámci odvolacího řízení. Zde pak soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22.3.2017 č.j. 1 Afs 321/2016-31, z jehož závěrů mj. jednoznačně plyne, že úprava zakotvená v § 36 odst.5 daňového řádu se vztahuje na uplynutí lhůty, v důsledku čehož dochází k zániku práva hmotného – nikoli práva procesního. V případě lhůty pro uplatnění procesního práva (např. lhůta pro

vyjádření se k podkladům), dojde jejím uplynutím vždy k „zániku“ procesního práva učinit v této lhůtě určitý procesní úkon, což ovšem neznamená, že by takovou lhůtu nebylo možné prodloužit. Krajský soud proto souhlasí s žalobcem, že rozhodnutí o neprodloužení lhůty k vyjádření podle § 88 odst.3 daňového řádu není možno odůvodnit poukazem na § 36 odst.5 daňového řádu. Soud se dále zabýval tím, zda tato vada měla či mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byla výzvou doručenou dne 12.5.2017 stanovena lhůta v délce 8 dnů, načež 17.5.2017 požádal žalobce o dalších 30 dnů s odůvodněním, že úřední záznam o výsledku kontrolního zjištění obsahuje 25 stran a s ohledem na závažnost věci (velké zvýšení základu daně). Žádost byla zamítnuta 19.5.2017 s poukazem na § 36 odst.5 daňového řádu. Dne 22.5.2017 bylo správci daně doručeno žalobcovo vyjádření (5 stran), na které správce daně podrobně reagoval devítistránkovým stanoviskem. Krajský soud podotýká, že žalobce byl od počátku daňových kontrol zastoupen daňovým poradcem, který se aktivně účastnil řízení. Záznam o výsledku kontrolního zjištění v případě daně z příjmů právnických osob byl až třetím v pořadí - se záznamy výsledku kontrolních zjištění ohledně DPH byl stejný žalobcův zástupce seznámen již v říjnu 2015 a v únoru 2017, přičemž je třeba zdůraznit, že skutková stránka byla zcela totožná, jednalo se o stále tytéž obchody s týmž dodavatelem a týmž odběratelem, odlišnosti se týkaly jen právního posouzení dopadů u jednotlivých daní. Žalobcův zástupce tak mohl být stěží zaskočen záznamem o výsledku kontrolního zjištění v této věci, a jak vyplývá z vyjádření z 22.5.2017, žalobcova reakce byla konkrétní a věcná, obsahovala jak námitky skutkové, tak i žalobcův náhled na právní problematiku § 23 odst.7 písm.b) bod 5 ZDP. Soud poukazuje také na judikaturu, když např. z rozsudku NSS ze dne 27.2.2019 č.j. 4 Afs 354/2018-62 vyplývá přiměřená lhůta ve smyslu § 88 odst.3 daňového řádu 20 dnů na vyjádření k výsledku kontrolního zjištění o 73 stranách. Soud tedy dospěl v daném případě k závěru, že lhůta k vyjádření (fakticky 12 dnů) byla přiměřená.

14. Pokud jde o projednání zprávy o daňové kontrole, z obsahu správních spisů vyplývá, že žalobcův zástupce byl předvolán k projednání zprávy na 26.5.2017, svou účast omluvil tím, že uvedeného dne odjíždí na dovolenou – přiložil doklad, podle něhož se bude od 27.5.2017 do 3.6.2017 plavit v Chorvatsku na lodi. Požádal zároveň o stanovení nového termínu „po návratu z dovolené, tedy někdy po 5.6.2017“. Správce daně poté předvolal žalobcova zástupce na den 6.6.2017 v 9 hodin, zástupce se nedostavil. Ze stížnosti žalobcova zástupce vyplývá, že nové předvolání bylo zástupci doručeno 26.5.2017 a že zástupce si jej vyzvedl až 6.6.2017 v 10.15 hodin. Podle názoru soudu postupoval správce daně v součinnosti s žalobcovým zástupcem, stanovil nový termín v souladu s výslovným požadavkem (po 5.6.2017), když je třeba podotknout, že v roce 2017 připadl den 6.6. na úterý (tedy nejednalo se ani o úplný začátek pracovního týdne). Soud proto dospěl k závěru, že správce daně postupoval v daném případě v intencích § 88 daňového řádu.
15. Pokud jde o námitku ve vztahu k § 145 odst. 2 daňového řádu, tato nebyla uvedena v žalobě ani v ní nemá žádný použitelný předobraz, jedná se tedy o námitku zjevně opožděnou, kterou se soud proto nezabýval (§ 71 odst.2, § 72 odst.1 s.r.s.).
16. Další žalobní námitky se týkaly věci samé. Z obsahu správních spisů vyplývá (svědci Š., F., P., Z., S., listinné doklady), že obchodování se týkalo aluminiové fólie tloušťky 90 mikrometrů, žalobce nevěděl, k čemu se tato fólie používá, podobné typy slouží jako obal pro potraviny či elektroniku. Tuto fólii nakupovala Catharine od maďarského dodavatele a prodávala firmě Hero. Další obchodování probíhalo tak, že odběratel (firma Solwent, později Centera, obě reprezentované panem S.) objednával vždy výhradně malé množství

zboží (2 palety obalené smršťovací fólií, převáženo malým dodávkovým automobilem typu Ford Transit), s odůvodněním, že na větší množství zboží nemá finanční prostředky. Dodávky probíhaly zpočátku 2-3x týdně, později i denně, přičemž dodání od Hero k žalobci a od žalobce z Ostravy k odběrateli na Slovensko se uskutečňovala v rámci téhož dne (bylo nutno dopravit zboží do skladu v Čadci vždy do 14. hod.). Z dokladů ke zboží nebylo možno zjistit datum jeho výroby. Žalobce nakupoval fólii za cca 1350 Kč/kg, cena zjištěná správcem daně u jiných dodavatelů a výrobců se pohybovala v rozmezí 100-200 Kč/kg, správcem daně oslovení tuzemští výrobci nevyráběli fólii na sklad, ale jen na zakázku.

17. Pokud jde o judikáty uvedené žalovaným, pak v případě sp.zn. 7 Afs 39/2014 se skutečně jednalo o fiktivní faktury (kdežto v žalobcově případě zboží existovalo), avšak žalovaný zmiňoval toto rozhodnutí z důvodů principiálních, tj. co je a co není podmínkou vztahu spojených osob. Pokud jde o rozsudky sp.zn. 7 Afs 47 a 48/2013, žalovaný v nyní přezkoumávané věci uváděl, že žalobce nakupoval fólii cca 12x dráž než jsou obvyklé ceny – a zmiňované judikáty se týkaly také mnohonásobně vyšších cen. Podle soudu nezáleží na druhu zboží/služeb, ale právě na výrazně odlišné ceně, proto považuje tyto rozsudky za přílehlavé. Soud souhlasí s žalobcem, že „obvinění“ žalobce z účasti na podvodu na DPH neznamena automaticky doměření daně z příjmů právnických osob. V daném případě však nedošlo k nějakému automatismu, pouze byly daňové kontroly vedeny souběžně a skutková zjištění využívána jak u DPH, tak u daně z příjmů, samozřejmě s příslušným právním hodnocením, o čemž svědčí úvahy správce daně vyjádřené ve zpávě o daňové kontrole. Pokud jde o otázku úmyslu (subjektivní stránky) ve vztahu k § 23 odst.7 písm.b) bod 5 ZDP, soud odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, a to např. právě na účastníky zmiňované rozsudky sp.zn. 7 Afs 47 a 48/2013 (ústavní stížnosti proti nim byly odmítnuty pro zjevnou neopodstatněnost) či rozsudek ze dne 29.5.2019 č.j. 2 Afs 131/2018-59. Soud nemá důvod odchýlit se od této judikatury, proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Pokud jde o žalobcův poukaz na rozsudek NSS sp.zn. 5 Afs 34/2012, k tomu soud zjistil z obsahu správních spisů, že žalovaný se k němu vyjadřoval na str.4 stanoviska k žalobcovu vyjádření, konkrétně uvedl, o co v dané věci šlo a proč se liší od žalobcovy situace. Žalovaný se tedy s touto námitkou vypořádal, a to přezkoumatelně. Žalovaný taktéž nepomíjí žalobcovu snahu o získání i jiného dodavatele fólie než Hero (srov. str.11-13, 22-29 zprávy o daňové kontrole), proto k tomu soud jen ve stručnosti připomíná, že svědek Ing. Z. uvedl, že TAPA odmítla dát stanovisko písemně – nikoli, že fólii nedokáže vyrobit. Dotaz firmě Reflex byl adresován až po ukončení žalobcova obchodování s fólií (9/2014). Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce neprokázal svá tvrzení o tom, že jím oslovené firmy v roce 2013 uváděly, že fólii nedokáže vyrobit. Pokud jde o porovnávání cen fólií, ceníky předložené žalobcem se týkaly fólií se zcela odlišnými, specifickými vlastnostmi (UV filtr, odolnost proti otěru, schopnost snížit únik tepla atd.) než fólie, s níž žalobce obchodoval. K další žalobní námitce soud uvádí, že správce daně nepopřel daňové řízení ohledně DPH svými závěry v řízení o dani z příjmů – soud má za to, že žalobcovo jednání mohlo mít (a v daném případě také mělo) důsledky jak pro daň z příjmů, tak i pro DPH. Soud nesouhlasí s žalobcovým názorem, že správce daně byl povinen uplatnit stejné závěry jak na cenu kupní, tak i na cenu prodejní. Zásadní rozdíl spočívá totiž v tom, že podle ZDP jsou předmětem daně příjmy z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li v zákoně stanoveno jinak (srov. § 18 ZDP), kdežto výdaje se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem (a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy), jak vyplývá z § 24 ZDP.

18. Pokud jde o dožádání správce daně u firem TAPA a VEPAK, žalovaný se žalobcovou námitkou (tvrzením, že šlo o výsledky svědků) zabýval na str. 7-8 stanoviska k vyjádření daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění (příloha zprávy o daňové kontrole) a soud sdílí jeho závěry, že se o výsledky svědků nejednalo. Jak vyplývá z obsahu správních spisů, zástupcům zmíněných firem byly předloženy technické listy a vzorky fólie, získané od žalobce, s tím, nechť se vyjádří, zda jejich firmy jsou schopny takovou fólii vyrobit a za jakých okolností (doba, cena atd.). Zástupcům firem přitom nebyly kladeny žádné otázky konkrétně ve vazbě na žalobce. Zástupci firem se tak nevyjadřovali k okolnostem, týkajícím se jiných osob, pouze ke skutečnostem, týkajícím se jich samých. Pokud jde konkrétně o vyjádření pana K. za VEPAK, také tomu se žalovaný již konkrétně a věcně věnoval, přičemž žalobce v žalobě pouze opakuje svá tvrzení ze správního řízení, aniž by reagoval na argumentaci žalovaného. Proto soud jen stručně opakuje, že podstata spočívala v nepřesném překladu technického listu ohledně fólie z angličtiny do češtiny a z obsahu správních spisů je zřejmé, o jaké fólii zástupce VEPAKu hovoří. Pokud jde o ceny fólie společnosti Suzhou Star New Material a ESD Product Manufacturer-Leenol, zde soud odkazuje na str.9 výše citovaného stanoviska žalovaného, kde se žalovaný vyjadřoval k námitce zcela věcně, s tím, že započítal i namítané položky a ani poté by cena zdaleka nedosáhla ceny, za kterou nakupoval žalobce od Hero (podrobněji viz též str. 9 výsledku kontrolního zjištění).
19. Závěrem soud shrnuje, že neshledal důvodnými žalobní námitky jak procesní, tak ani věcné. Správce daně shromáždil dostatečné množství podkladů, které také náležitě vyhodnotil. Soud zdůrazňuje především závěry žalovaného, týkající se ceny zboží a samotného průběhu obchodování (velmi rychlé přesuny malých množství zboží, které je obvykle k dispozici jen na zakázku, společně s platbami odběratele předem a rychlým přesunem finančních částek k dodavateli).
20. Celkový procesní úspěch v soudním řízení náleží žalovanému, ten se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. října 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu